

ಡಾ.ವಿನೋದ ಛಿಬ್ಬಿ

ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ ಕೊಡದ ಸಾಧನೆಗಳು
ಯಾವವೂ ಸಾವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿ
ಇರುವಾಗ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

339: ಹೊಸ ದಾರಿ - 79

ಇಳಿಗಾಲದಲ್ಲೂ ಆತ್ಮೀಯತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು ಹೋದಸಲ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈ ಸಲ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸೋಣ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾಯುವಾಗ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಯಬೇಕು ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆವೆ? ಸಾಯುವಾಗ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ, ಸಾರ್ಥಕತೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತವೆ? ಇದರ ಮೂಲವೇನು?

ದೊಡ್ಡ ಕಡತದ ಮನುಷ್ಯ: ನಲವತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನೊಬ್ಬ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಂದಿದ್ದ. 'ನನ್ನ ಕಾಯಿಲೆಯೇನು ಹೇಳಿ?' ಎನ್ನುತ್ತ ವೈದ್ಯಕಡತವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು, ನೂರು ಪುಟಗಳ ತುಂಬೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ, ಪಡೆದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳ ವಿವರವಿತ್ತು; ಆದರೆ ಕಾಯಿಲೆ ಮಾತ್ರ ಗುಣವಾಗದೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಕಡತದ ದೀರ್ಘ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿ, ನಂತರ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಪರೀಕ್ಷೆಯೊಂದನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಫಲಿತಾಂಶ ನೋಡುತ್ತ ಹೇಳಿದ: 'ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ನಿಮಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಆಗಿದೆ.' ಅವನ ಕುಸಿಯುತ್ತಾನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ಏನು ಮಾಡಿದೆ? ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು ನಿರಾಳವಾದ! ಯಾವಾಗ ಸಾಯಬಹುದು ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಎರಡು ವರ್ಷವಾದರೂ ಬದುಕಬಹುದು ಎಂದು. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ಥಟ್ಟೆಂದು ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿಟ್ಟು ಎದ್ದ. ಜೊತೆಗಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿ ಗಲ್ಲ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹರಕೆಯ ಹರಕೆ ಹೊರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರನಡೆದ. ಆಮೇಲೆ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ, ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ; ಸ್ವಂತ ಮನೆಯಮೇಲೆ ಮಹಡಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ. ನಂತರ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದ.

ಇಂಥದ್ದೇ ಪ್ರಸಂಗ ಎದುರಾದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ? ಕೈಕಾಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಆಗಲೇ ಅರ್ಧ ಸಾಯುತ್ತೇವೆ. ನಾನಾ ದೇವರುಗಳಿಗೆ, ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಮೊರಹೊತ್ತು, ಆದಷ್ಟು 'ಇಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಲು' ಬದುಕಿನ ಅವಧಿಯನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತ ಎಳೆದಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದಕ್ಕೇ 'ಸಾವಿನೊಡನೆ ಕಡೆಗಳಿಗೆಯ ತನಕ ಅವಿರತ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದರು!' ಎನ್ನುವ ಉದ್ಧಾರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಏನೇ ಹೋರಾಡಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಸಿಗುವುದು ಸೋಲಿನ ಅನುಭೂತಿಯೆ. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಹೋರಾಡಿದ್ದು ದುಃಖಿತರನ್ನೂ ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಡುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏನೆಂದರೆ, ಸಾವು ಸೋಲು ಯಾಕಾಗಬೇಕು? ಬದುಕನ್ನು ಸಂಪನ್ನಗೊಳಿಸುವ ಸಾರ್ಥಕ ಗಳಿಗೆ ಯಾಕಾಗಬಾರದು? ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ದೀರ್ಘಕಾಲ ಕೈಗೊಂಡ ಕಾರ್ಯವೊಂದನ್ನು ಕೊನೆಗೂ ಪೂರೈಸಿದಾಗ ಆಗುವ ಅನುಭವವು ಸೋಲೋ ಸಾರ್ಥಕತೆಯೋ?

ಸಾವನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಹಾಗೂ ಸಾಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಬದುಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದಂತೆ. ನೀವಿಷ್ಟು ವರ್ಷ ಹೇಗೆ ಜೀವಿಸಿದ್ದೀರಿ, ಹಾಗೂ ಅದು ನಿಮಗೆಷ್ಟು ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ, ಸಾರ್ಥಕತೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಮ್ಮ ಸಾವಿನ ಜೀವಾಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುತ್ತವೆ: ಮುಖ್ಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕನಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಾದರೂ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದು, ಹಾಗೂ ಒಂದಾದರೂ ಹಾರ್ದಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು. ಹಿನ್ನೋಟದಲ್ಲಿ ಇದು ನಿಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಸಮಗ್ರ ಅನುಭಾವವನ್ನು ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ನಾನೇನಾಗಬೇಕಿತ್ತೋ ಅದಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು

ವ್ಯಥಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆಕೆಂದು ಸುಮಾರು ಸಲ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆಗಬೇಕು/ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಗುರಿ. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಗುರಿಗಳು ಸಮಾಧಾನ ಕೊಡುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಯಾಕೆ? ಒಂದು ಗುರಿಮುಟ್ಟಿದ ನಂತರ ಅದರಾಚೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗುರಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ! ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಿದೆ: ನಿಮ್ಮ ಗುರಿಸಾಧನೆಯು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ನಿಮ್ಮದಲ್ಲ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಸಬೇಕು ಎಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೇ ಇದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೂರು ಜನರಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನೂರುಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ನೀವು ಗೆಲ್ಲುವ ಸಂಭವ ಶೇ. 1ಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಗೆಲುವು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಸೋಲುವ ಭಯದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ಗೆಲ್ಲಲು ಅಲ್ಲ, ಸೋಲನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಹೇಳಿ ಮಾಡಿಸಿದಂತಿವೆ ಎಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸೋತಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಪಕ್ಕಾಗುತ್ತ, ಹೆಚ್ಚು ನಮ್ಮರಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಇತಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಮನಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬದುಕಿಡೀ ಪ್ರಯತ್ನ ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಗುರಿ ಸಾಧನೆಯು ಚದುರಂಗದ ಪಟವಿದ್ದಂತೆ; ನೀವು ಕಾಲಾಳು. ಮೊದಲ ಸಾಲಿನ ಕೆಳಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀರಿ, ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಸಾಲಿನ ಮೇಲ್ನುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎಂಟನೇ ಮನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ನಿಮ್ಮ ಗುರಿ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ಒಂದುಸಲ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮಾತ್ರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿಯಾದಾಗ ಒಂದೋ ಅದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತೀರಿ (ಇದು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಗೆಲುವು); ಅಥವಾ ಸಾಲು ಬದಲಿಸಿ ಪಕ್ಕದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತೀರಿ (ಇದು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಸೋಲು ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ). ನಿಮ್ಮ ಸಾಲನ್ನು ಬಿಡುವಾಗ ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಗುರಿಯಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಸಲವೂ ಸಾಲು ಬದಲಿಸುವಾಗ ಪಟದಲ್ಲಿ ಓರೆಯಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತ ಹೋದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಕಡೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಮನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಿರಿ. ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ನೀವು ಕ್ರಮಿಸಿದ ದಾರಿಯು ಮುಂಚೆ ಅಂದುಕೊಂಡ ನೇರದಾರಿಗಿಂತ ದೀರ್ಘವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಗಮನಿಸಿದ್ದೀರಾ? ಇಲ್ಲೂ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಲು ಎಂಟು ಹೆಜ್ಜೆ ಕ್ರಮಿಸಿದ್ದೀರಿ, ಹಾಗೂ ಬೇರೆ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನದೇ ದೃಷ್ಟಾಂತ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ:

ನಾನು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಕೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪಿಯುಸಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಕಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಬಿಟ್ಟು ಸೇರುವಂತಾಯಿತು. ಪ್ರಾಣಿಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನಾಗುವ ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೆ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಎನ್‌ಸಿಸಿ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಸೈನ್ಯ ಸೇರುವ ಸಾಧನೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿದೆ. ಕೊನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸಿನ ಕೆಳಗೆ ಕಾಲು ಸಿಕ್ಕಿ ಮುರಿದು ಸೈನ್ಯದ ಕನಸು ಭಗ್ನವಾಯಿತು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರದಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗಿ ಸರ್ಜನ್ ಆಗಲು ಬಯಸಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ಕೊನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಕರಣದಿಂದ ವಿಚಲಿತನಾಗಿ ಎರಡುಸಲ ನಪಾಸಾದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ವೈದ್ಯನಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ವಿಷಾದಿಸದೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಬೆನ್ನೇರಿ ಸ್ವಂತ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಮುಟ್ಟಿ, ಸಾರ್ಥಕತೆ ಹೊಂದುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ನಾನೀಗ ಏನಾಗಿದ್ದೇನೋ ಅದು ಕೊಡುವಷ್ಟು ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯು ನೇರವಾಗಿ ಎಂಜಿನಿಯರ್, ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಅಥವಾ ಸರ್ಜನ್ ಆಗಿದ್ದರೆ (ನಿವೃತ್ತಿ ಎಂದಿರುವುದರಿಂದ) ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನು? ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಗುರಿಸಾಧನೆ ಎನ್ನುವುದು ಹಿನ್ನೋಟದ ಅನಿಸಿಕೆ. ಸಾಯುವಾಗ ಇದಾವುದೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಂದೇ ಅಳತೆಗೋಲು. ನಿಮ್ಮಗೇನೆನಿಸುತ್ತದೆ? ಬರೆದುಕೊಳ್ಳಿ.

ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ: 8494933888

Email: vinod.chebbi@gmail.com